

LIQUEN
DE PEDRA I MAR
Sol Trias

STONBERG
EDITORIAL

LIQUEN DE PEDRA I MAR

Sol Trias

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre 2025

© Sol Trias Serra

© del pròleg: M. Dolors Millat Llusà

© de la fotografia de la portada: “Liquen” de Vanessa Miralles

© de la fotografia de la foto de l'autora: Vanessa Miralles

© de la fotografia de la contraportada: “Ítaca” de Toni Forns

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial

Producció: Stonberg Editorial

ISBN: 979-13-990994-3-0

DIPÒSIT LEGAL: B 21295-2025

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

PRÒLEG

Liquen de pedra i mar és un vol a cavall entre muntanyes pedregoses i rius salvatges fins a arribar als oceans, d'on ve tot.

Aquest llibre no és un recull de poemes, amb poca o cap relació entre ells; sinó que és un poemari, és a dir, l'enfilall de versos ens expliquen una història. Dibuixen un recorregut. Cada poema és una peça d'aquest camí. Cada vers neix de la contemplació i de la vivència de la naturalesa. És una invitació a escoltar el silenci que rau sota la remor del riu, la força del trencalòs o el brogit del vent.

Sol Trias, en aquest poemari, posa paraules a una manera de viure —la seva—. Conviu amb pedres, ocells, flors, roques enormes que formen serralades i amb tot el paisatge que l'envolta. No esmorza fins que no ha posat les engrunes als ocells i als amics que l'acompanyen. Hi parla, li responen, a voltes s'enfaden... Ella els observa amb ulls que traspassen les barreres que l'home ha alçat entre la humanitat i la resta d'éssers vius a qui no considera iguals.

Per a l'autora no hi ha diferències. I així, tal com escolta el vent i el cant seré de la merla, ens descobreix, amb imatges, la profunditat de l'ànima humana en simbiosi amb la natura. Amb un llenguatge afilat com una fotografia nítida, mostra allò transcendent que s'amaga en el més senzill. Des

de la innocència de la papallona al recel dels humans, lligats tants cops per la perfídia. I es revela quan no hi ha escrúpols per abandonar camins que són història, per destrossar boscos i camps, convertint-los en asfalt.

*Volcà, arrasa'ns!
Que no quedi cap llavor.*

*Crema arrels,
calcina la saba.*

*Que floreixi la terra de nou,
verge com era.*

Llegir *Liquen de pedra i mar* és un viatge que t'enlaira per comprendre i abraçar el que som.

*Germinaré en terra humida,
Seré molsa, camp, bosc...*

*Les petjades
sota el pes del meu cos
germinen l'herba.*

La contemplació del paisatge és el llibre obert on l'autora busca totes les respostes:

(...)

Ha descobert les engrunes de pa.

Les picoteja amb delit per petites que siguin.

*Les llesques no les reconeix, les deixa sense provar,
ni tan sols s'hi apropa.*

És així la meva ceguesa?

En què distrec la mirada?

On perdo la percepció?

I sempre hi troba les respostes per comprendre el món:

Un ocell dins l'esbarzer.

Les ales esgarrinxades.

Com jo... com tu...

L'autora és una dona a qui no li passa el món desapercbut. Quan mira, veu l'interior de cada cos, sigui una guineu o un estel, perquè no s'atura fins a trobar-ne l'ànima. La veiem parlar amb l'ocell, el riu o la pedra... La conversa es converteix en un canal per veure-hi a través d'una esquerra, en el sentit que diu Leonard Cohen, a *Anthem*: «Hi ha una escletxa en totes les coses. Així és com hi entra la llum».

Trias posa paraules a allò que veu darrere l'escletxa.

*Encara soc a temps
de volar com l'àguila daurada,
ser una amb l'aire,
retrobar l'escletxa que em guïï a l'espai obert.*

Arribar fins on es fa la llum no és fàcil, sobretot des de la densitat del nostre món. Creure i sentir des de l'aparent ceguesa. Són els artistes els qui ens parlen sovint a través de la música, la pintura, la fotografia..., o la paraula: llenguatges de l'altra banda de l'escletxa.

Resseguint els camins que ens deixa el poemari, aprenem a observar la natura:

*Sé a prop el cau de la guineu,
els nius dels ocells
i el gripau a cobert sota la pedra.*

L'autora a través de les paraules, mostra el seu arrelament a la terra, i ens convida a identificar-nos amb el que som de veritat. És el que ens pot salvar, o, com a mínim, ajudar-nos a trobar les sortides, que busquem a cegues.

*Lloc concís i extens.
No m'imagino
cap altre paradís.*

Com una llavor

*busco a la terra ferma
l'arrelament que em manca.
Em recordo arbre...
Sento a les branques
el pes lleuger dels ocells.*

La major part de la vida professional, Sol Trias la va orientar al disseny tèxtil. Va rebre reconeixements al seu talent per la qualitat dels seus dibuixos, textures i colors. De més gran, va deixar les ciutats i es va retirar a viure dalt d'una muntanya perduda del Pallars, on el paisatge encara té el regust esquerp dels principis i, com ella mateixa diu: «protegida per un drac de pedra d'una platja mil·lenària».

Allí continua conversant amb les pedres, la muntanya o les papallones, i també amb els ocells mentre esmorzen les engrunes que els ha deixat. I amb les guineus, que entren al seu jardí sense por.

El poemari ens mostra paisatges de muntanya. I al final sabem que tot venia del mar, per arribar a un cim, on viu el llangardaix de pedra, a qui ella anomena *el meu Monstre*.

*M'agradaria
veure aquí l'última llum
mentre tu, Monstre,
em guies cap a un nou destí.*

Però, en realitat, la història que conta va de la muntanya al mar. I al final ens parla del seu origen. Així ens ho revela la veu poètica:

Quan em pregunten d'on soc, penso en el mar.

I en un gir de timó, torna a la infantesa per fer millor el camí de retorn.

*Em deixo portar pel corrent,
que m'arrossega.
La riba m'imposa límits.*

No decideixo, cedeixo.

*Cada onada ens retorna als nostres límits.
Perfecció que es crea a si mateixa.*

Ens explica en prosa records del mar, que li tornen nítids.

Entrava i sortia de l'aigua una vegada i una altra. Quan el sol m'havia eixugat, en una carrera des de la sorra, m'hi cabussava de nou. Calculava, sense massa precisió, l'hora de tornar a casa. Enfilava sorra amunt pel corriol de l'hort com una cabreta esperonada.

L'escola petita com jo. Estava davant del mar. Quan hi havia temporal fort, no hi havia classe.

Vivia al “carrer Vermell”. La història li va canviar el nom. Li van posar calle de la Pesca...

Setembre, verema. Relliscava sobre la tina de xafar el raïm com si patinés damunt d'un riu gelat.

A l'internat bates negres sense la brillantor del corb. Una infància arrencada a l'aire, a la sorra, al mar.

Vivien amb nosaltres gossos i gats, peluixos vius que abraçava amb emoció esvalotada. T'abraçava a tu així?

A alguns poemes els acompanya la foto d'un objecte que, per a l'autora, té un significat especial. I es val de la fotografia perquè la lectura sigui encara més real. Tots dos llenguatges diuen el mateix i, alhora, es complementen.

La majoria dels objectes fotografiats han estat recollits per l'autora caminant per muntanyes i platges.

Sol Trias ens deixa en aquest llibre la clau de la màgia que ens retorna, amb paraules precises i fotografies lluminoses, al nostre vertader origen, per recordar-nos qui som.

M. Dolors Millat
Escriptora.

A l'amiga del sud.

ÍNDIX

- L** 1 Pedres
- I** 2 Terra conglomerada
- Q** 3 Escletxes
- U** 4 El vol
- E** 5 Roig sang
- N** 6 Filla del mar
- S** 7 Liquen de mi

I. Pedres

*Tot objecte estimat
és el centre d'un paradís.*

*La pedra no esdevé
un tu veritable quan m'hi adreço?*

Novalis

Era un paisatge sec i agrest.
Un dia, després de la pluja,
aquell món es va il·luminar
i dos arcs iris van brillar
contra la roca.

Llavors, el vaig veure:
un llangardaix immens de pedra
em va mirar.
El Monstre em va acollir.
Ell és ara el meu redós.

M'agradaria
veure aquí l'última llum
mentre tu, Monstre,
em guies cap a un nou destí.

Temps de pedra

Tu ets per a mi
el Nord.
De tu apreng la quietud.
Res afecta l'essència.

T'envolto
de flors oloroses, per si t'agraden.

En temps de pedra
fas brotar de les escletxes
sajolida, orenga, romaní
i petites flors que desconec.

Un llenguatge de perfums
ens comunica sense paraules.

M'agradaria,
quan sigui pols,
endinsar-me dins teu
per una escletxa.

Romandre junts,
embolcallats per sempre.

Paisatge rigorós
fonament de sostrats mil·lenaris
connectats a l'origen.

L'home no hi ha posat encara
la seva empremta
massa vegades irreparable.

Aquest és ara el meu lloc:
pedres, quietud, silenci.

Cel envaït de blaus,
horitzons llunyans
on descansar la mirada.

Nits de vellut fosc
brodat amb guspíres de plata.

Lloc concís i extens.
No m'imagino
cap altre paradís.

Muntanyes pallareses

Muntanyes sòbries.
El sol il·lumina la grisor de les pedres.
Cel de mandarina rosada.

Quan acaba el dia
anhelo el següent.
Desig sense fi.

Com una el·lipse.

Dona de pedra

Al cim d'una muntanya,
la dona de pedra
jau de panxa al cel.

Pits petits, cuixes fortes,
obertes de bat a bat,
gaudint del primer raig de sol
roent i suau
que se li endinsa fins a les entranyes.

En un instant
tota ella és roig encès.

Dia rere dia,
fusió de pedra i llum
en despuntar l'alba.

